

พระราชบัญญัติ

ว่าด้วยระเบียบราชการบริหารแห่งราชอาณาจักรไทย

(ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๕๔

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐)

อาทิตย์ทิพอาภา

พล. อ. พิชยนทวิโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๘ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๔

เป็นปีที่ ๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

เล่ม ๕๘ หน้า ๑๐๕ ๓ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยระเบียบราชการบริหารแห่งราชอาณาจักรไทย

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วยระเบียบราชการบริหารแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๕๔”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบราชการบริหารแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๑๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๒ กรมซึ่งขึ้นต่อกระทรวงนั้น ให้มีฐานะเป็นนิติบุคคล มีหน้าที่เกี่ยวกับราชการส่วนหนึ่งส่วนใดของกระทรวงซึ่งได้แยกมาให้เป็นที่หนึ่งของกรมทุก ๆ กรม มีอธิบดีหรือหัวหน้ากรม เป็นผู้บังคับบัญชา

ในกรมหนึ่ง ๆ ให้จัดระเบียบราชการดังนี้

(๑) สำนักงานเลขานุการกรม

(๒) ส่วนต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นกอง แผนก หรือ หมวด ก็
แล้วแต่ปริมาณและคุณภาพของราชการแห่งส่วนนั้น ๆ

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๖ แห่งพระราช
บัญญัติระเบียบราชการบริหารแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธ
ศักราช ๒๔๗๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๖ ถ้ากระทรวงทบวงกรมใดเห็นมีความ
จำเป็นที่จะตั้งข้าหลวงตรวจการในภาคใด ๆ โดยรวมทั้งที่
หลายจังหวัดยกขึ้นเป็นภาคก็ให้ตั้งได้”

ข้าหลวงตรวจการภาคมีอำนาจหน้าที่ตรวจควบคุมและสั่ง
ราชการอันเกี่ยวกับกระทรวง ทบวง กรม ซึ่งตนเป็นผู้แทน
นั้นตามกฎหมายและระเบียบแบบแผน”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

การตราพระราชบัญญัติว่าด้วยระเบียบราชการบริหารแห่งราช
อาณาจักรไทย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๘๔ นี้ เนื่องจากได้มีรับปรุง

กระทรวงมหาดไทยตามความในพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง
ทบวงกรม พ.ศ. ๒๔๘๕ (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๘ ตอนที่ ๕๗
หน้า ๓๐๓๘) ซึ่งบางกรมมีราชการไม่มาก ผู้บังคับบัญชาจึงไม่ควรมี
ฐานะเป็นอธิบดี หากเนื่องด้วยลักษณะการงานสมควรแยกออกเป็น
กรม จึงต้องใช้ชื่อเรียกหน่วยราชการนั้นว่ากรม ผู้บังคับบัญชากลุ่ม
น้อยเช่นนี้ควรเรียกว่าหัวหน้ากรม แต่ความในมาตรา ๒ แห่งพระราช
บัญญัติว่าด้วยระเบียบราชการบริหารแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.
๒๔๘๖ (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๐ หน้า ๗๖๓) ได้กล่าวถึงแต่
ผู้บังคับบัญชากลุ่มอธิบดีเท่านั้น จึงต้องแก้ไขโดยเพิ่มเติมตำแหน่ง
หัวหน้ากรมลงไปด้วย และให้หัวหน้ากรมเป็นผู้บังคับบัญชากลุ่ม
ซึ่งเป็นกรมย่อย